

Határozatok Tára

C-266/14. sz. ügy

**Federación de Servicios Privados del sindicato Comisiones obreras (CC.OO.)
kontra
Tyco Integrated Security SL
és
Tyco Integrated Fire & Security Corporation Servicios SA**

(az Audiencia Nacional [Spanyolország] által benyújtott előzetes döntéshozatal iránti kérelem)

„Előzetes döntéshozatal iránti kérelem — Szociálpolitika — 2003/88/EK irányelv — A munkavállalók biztonságának és egészségének védelme — Munkaidő-szervezés — 2. cikk, 1. pont — A »munkaidő« fogalma — Állandó vagy szokásos munkavégzési hellyel nem rendelkező munkavállalók — A munkavállalók lakóhelye és az első, valamint az utolsó ügyfél közötti utazással töltött idő”

Összefoglaló – A Bíróság ítélete (harmadik tanács), 2015. szeptember 10.

1. *Szociálpolitika — A munkavállalók biztonságának és egészségének védelme — A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 2003/88 irányelv — Munkaidő — Fogalom — Állandó vagy szokásos munkavégzési hellyel nem, vagy már nem rendelkező munkavállalók — A munkavállalók lakóhelye, valamint az első és utolsó ügyfél között utazással töltött idő — Bennfoglaltság*

(2003/88 európai parlamenti és tanácsi irányelv, 2. cikk, 1. pont)

2. *Szociálpolitika — A munkavállalók biztonságának és egészségének védelme — A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 2003/88 irányelv — Hatály — Díjazás — Kizártság*

(2003/88 európai parlamenti és tanácsi irányelv, 7. cikk, (1) bekezdés)

1. A munkaidő-szervezés egyes szempontjairól szóló 2003/88 irányelv 2. cikkének 1. pontját úgy kell értelmezni, hogy olyan körülmények között, amikor a munkavállalók nem, vagy már nem rendelkeznek állandó vagy szokásos munkavégzési hellyel, az e rendelkezés értelmében vett „munkaidőnek” minősül az az utazási idő, amelyet e munkavállalók a lakóhelyük, valamint a munkáltatójuk által kijelölt első és utolsó ügyfél közötti mindennapos utazással töltenek.

A Bíróság ugyanis már következetesen úgy ítélte meg, hogy a 2003/88 irányelv 2. cikkének 1. pontja a „munkaidő” fogalmát úgy határozza meg, hogy abba beletartozik minden olyan időtartam, amely alatt a munkavállaló dolgozik, a munkáltató rendelkezésére áll, és tevékenységét vagy feladatát végzi a nemzeti jogszabályoknak és/vagy gyakorlatnak megfelelően, valamint hogy a pihenőidőn e fogalom ellentétét kell érteni, tekintve, hogy e két fogalom kölcsönösen kizárja egymást. Ebben az összefüggésben az említett irányelv nem rendelkezik a munkaidő és pihenőidő közötti közbenső kategóriáról.

Ami mindenekelőtt a „munkaidő” fogalmának első alkotóelemét illeti, amely szerint a munkavállalónak tevékenységeit vagy feladatait kell végeznie, azon munkavállalók utazásai – azért, hogy a munkáltatójuk által kijelölt ügyfelekhez utazzanak –, akik nem, vagy már nem rendelkeznek állandó vagy szokásos munkavégzési hellyel a munkáltatójuknak a regionális irodák bezárásával kapcsolatos döntése óta, az ahhoz szükséges eszközt jelentik, hogy a műszaki szolgáltatásaikat ezen ügyfeleknél elvégezzék. Egyébként az említett irodák bezárását megelőzően a munkáltató munkaidőnek tekintette munkavállalóinak a regionális irodák, valamint a napi első és utolsó ügyfelek között utazással töltött idejét. Ezen utazások figyelembevételének hiánya ahhoz vezetne, hogy valamely munkáltató követelhetné, hogy kizárólag az ügyfeleknél az érintett tevékenységek elvégzésével töltött idő tartozzon a 2003/88 irányelv 2. cikkének 1. pontja értelmében vett „munkaidő” fogalmába, ami azzal a hatással járna, hogy elferdítené e fogalmat, valamint sértené a munkavállalók biztonságának és egészségének védelmére irányuló célkitűzést.

Ami az említett fogalom második alkotóelemét illeti, amely szerint a munkavállalónak a munkaidő alatt a munkáltató rendelkezésére kell állnia, a meghatározó tényező az a tény, hogy a munkavállaló köteles fizikailag jelen lenni a munkáltató által meghatározott helyen, és ott ez utóbbi rendelkezésére állni, hogy szükség esetén azonnal képes legyen megfelelő szolgáltatások nyújtására. Ezért ahhoz, hogy valamely munkavállalót úgy lehessen tekinteni, hogy a munkáltatója rendelkezésére áll, e munkavállalónak olyan helyzetben kell lennie, amelyben jogilag köteles munkáltatója utasításait teljesíteni, és számára a tevékenységét gyakorolni. Ellenben a munkavállalók azon lehetősége, hogy jelentősebb kööttségek nélkül osszák be az idejüket, valamint a magánügyükkel foglalkozzanak, azt tanúsító tényező, hogy a figyelembe vett időszak nem minősül a 2003/88 irányelv értelmében vett munkaidőnek. A jelen esetben az érintett munkavállalók a napi első és utolsó ügyfelek közötti utazási idő alatt kötelesek eleget tenni munkáltatójuk utasításainak, aki megváltoztathatja az ügyfelek sorrendjét, törölhet egy találkozót, vagy pedig újabb találkozót szervezhet.

Ami a „munkaidő” fogalom harmadik alkotóelemét illeti, amely szerint a munkavállalónak a figyelembe vett időszakban dolgoznia kell, amennyiben a munkavállaló, aki már nem rendelkezik állandó munkavégzési hellyel, az ügyfélhez vagy az ügyféltől teljesített utazás során a feladatait végzi, e munkavállalót szintén úgy kell tekinteni, hogy ezen utazás alatt dolgozik. Ugyanis amennyiben az utazások az állandó vagy szokásos munkavégzési hellyel nem rendelkező munkavállalói minőség velejárói, az ilyen munkavállalók munkavégzési helye nem korlátozható e munkavállalóknak a munkáltatójuk ügyfeleinél való fizikai munkavégzésének helyeire.

(vö. 25., 26., 30., 32., 33., 35–39., 43., 50. pont és a rendelkező rész)

2. Lásd a határozat szövegét.

(vö. 48. pont)